

[Hans Thyge Jacobsen.]

vi er indforstået med, at der vises en vis elasticitet, for der er jo noget i juraen, der hedder, at man skal også lovgive ud fra grundsætningen: jus aequum et bonum, at man altså ikke skal være paragrafrytter, men at der må være åbnet mulighed for ret og billighed. Det skal vi heller ikke være uvillige til at medvirke til. Der findes jo medborgere iblandt os, som på grund af den stærke sænkning af pengeværdien er kommet i betydelige vanskeligheder; der findes medborgere, som havde ment, at de kunne leve deres liv til ende ved selvpensionering under en eller anden form, som ikke har regnet med nødvendigheden af at søge det offentlige om hjælp til deres alderdomsforsørgelse, men som på grund af pengeværdiens hensmuldren er blevet sat i en situation, hvor det nu er nødvendigt for dem at søge en sådan hjælp. Sådanne grupper er meget uheldigt stillet, og vi, der er medlemmer af dette høje ting, får ikke blot enkelte, men mange henvendelser fra medborgere, som er i denne uheldige situation, og som sagt, vi ønsker ikke at være firkantede eller umedgørlige, men vil gerne bidrage til en løsning, som kan stemme med ret og billighed. Men jeg ønsker gerne, at den højtærede socialminister attesterer, at denne foranstaltning, der åbner adgang til aldersrente for folk, som har undladt at opfylde lovens krav, er en foranstaltning, der ikke vil blive gentaget.

Svend Jørgensen: Det foreliggende lovforslag omfatter to forhold, som sådan set ikke har nogen forbindelse med hinanden, nemlig eftergivelse af kommunehjælp og ekstraordinær adgang til aldersrente, og alligevel er der, når man ser ret til, en vis forbindelse mellem disse to forhold, idet de mennesker, som af en eller anden grund er blevet afskåret fra at opnå aldersrente, jo som oftest er blevet henvist til kommunehjælp, fordi det nu engang ikke har været os muligt at hjælpe dem på anden måde. Men nu åbner der sig altså en vej til at række disse på flere måder uheldigt stillede medborgere en hjælpende hånd, idet den højtærede socialminister i anledning af 100 års jubilæet for grundlovens givelse foreslår, at der træffes lignende ekstraordinære foranstaltninger som dem, der blev truffet i 1924, da vi fejrede grundlovens 75 års jubilæum, forøvrigt også ved forskellige tronskifter, og i 1945 i anledning af Danmarks befrielse.

Disse foranstaltninger skal ikke møde nogen modstand fra vor side, så meget mere

som jeg egentlig tillader mig at tilskrive mig en lille bitte del af æren for, at den højtærede socialminister ved denne lejlighed også har tænkt på at komme dem mennesker, som uden egen skyld er blevet afskåret fra at søge aldersrente, til hjælp. Ved første behandling i dette høje ting af loven om ekstraordinært tillæg til aldersrente- og invaliderentenydere lagde jeg nemlig et godt ord ind for visse danske statsborgere, som er kommet hjem fra udlandet og er afskåret fra at søge aldersrente, fordi de er over 60 år og derfor ikke kan optages i en sygekasse. Ministeren lovede da at tage sagen op til overvejelse og udtrykte også dengang håbet om, at man kunne finde frem til en ordning, som kunne virke tilfredsstillende. Det er altså nu sket, og det takker jeg ministeren for. Det er et initiativ, som vil blive hilst med glæde af adskillige mennesker, som nu ikke alene får adgang til at opnå aldersrente, men som også, hvad der tit er vigtigere for dem, derved får adgang til at søge optagelse på et alderdomshjem. Man må tænke på, at det i mange tilfælde netop er mennesker, som står uden slægtninge og uden vennekreds, det her drejer sig om.

Jeg har som sagt ikke de samme svære anfægtelser, som det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen nu gav udtryk for, når han med en henrivende inkonsekvens først gav sin ubetingede tilslutning til netop dette forslag om at hjælpe de hjemvendte udenlandsdanskere og bagefter kom med en lang række betæneligheder spækket med latinske citater og anekdoter — som næsten får os andre til at sige om hans tale ligesom den fynske provst: Herre, stands nu dine velsignelser! Jeg kan ikke se, at der kan være så store betæneligheder ved dette forhold, og der er det heller ikke ved de andre forhold, som det ærede medlem var så betænkelig ved. For det drejer sig jo, ærede medlemmer, ikke om så forfærdelig mange mennesker, det bliver jo ikke tusindvis af danskere, der vender hjem og skal have aldersrente — for at få aldersrente, som det ærede medlem udtrykte sig —, og det er heller ikke tusindvis af mennesker, som nu bliver hjulpet til aldersrente, til trods for at de, måske i nogen måde uden egen skyld — læg mærke til det — ikke har kunnet komme ind under aldersrentelovens bestemmelser — det har alle vi, der har med det kommunale arbejde at gøre, jo en levende fornemmelse af.

Jeg synes, det er godt, at man også udstrækker loven til at omfatte andre personer, nemlig dem, der uden egen skyld er af-